
Imreh András

KANYARGÓS, HOSSZÚ ÚT

Milyen gyarló a nyelv! És ráadásul
milyen bénán beszéljük. Aki látott
eltévedt autóst helyes útirány
iránt érdeklődni egy utcasarkon,
hogy egy perc alatt a szélrózsa minden
égtája vadul eltáncoltatik,
s mikor végre e fiktív piacon
a két fél egyezsége jutni látszik,
milyen biztosan, milyen sietősen
távozik a kérdező bal felé,
s a helyszínen egy hökkent arc marad...
Vagy megkérdezed, melyik út a jobbik
két falu között. És azt válaszolják,
de szűrős szemmel: „Emez rövidebb,
de kanyargós.” Gondolod: semmi baj,
gyalog vagy, csak nem fog el szédület.
És meglátod az utat: két szemed közt
az orrod meghosszabbításaként
nyílegyenesen halad tengelyén,
mert nem kígyóként kanyarog a fűben,
hanem puklis, mint rémült macska háta.
Vagy ott a könyv. Egy ábrát keresel,
és rád szólnak: lapozz kicsit előre,
s amikor a fogalmaid szerint
egypár oldalt gyorsan előrehajtasz,
ingerülten mondják: „Nem. Nem. Ne vissza.”

„Halkítsd még”, mondta, és még szinonimát
is talált, könnyedén. „Még. Csendesebben.”
Lehalkítottam hát a vízcsapot,
hogy a sárga slaug túlvégén a víz
gyengébben folyjon. „A facsemetéket
bőségesen, de nem drasztikusan
locsoljuk.” Mégis nekem szólhatott ez,
más nem lévén jelen. A vízugár,
jobban mondva az ár, a csorgó
csak az ő számára volt látható.
Én messzebb álltam, dús tuják mögött.
„Még.” A csap már abban a tartományban
járt, ahol a precízebb műszerek
egyre finomabb felosztást jelölnek.

„Viccelsz?”, kérdeztem. „Nem. Még”, válaszolta.
 Szűkült a játéktér. Mintha biciklin
 próbálnál, mindkét lábbal a pedálon,
 megállni. Suta kezemnek talán
 már felsejlett egy másik tartomány –
 nekem még nem. De vitát nem nyitottam.
 Hitetlenül, de engedelmesen,
 kontrollt veszve tekertem egyre lejjebb,
 az elzárt állapothoz közelítve,
 amit a csapon tekerni lehet.
 „Most jó”, mondta, és máris ásni kezdett.
 Nem ám, mintha addig minden figyelmét
 a zöld slaugpisztolynak szentelte volna.
 Valamit rágott. Szőlőt? Mogyorót?
 Feltűnés nélkül közelebb lopóztam.
 Tamáskodva emeltem föl a slaugot.
 Először úgy tűnt, csak a bent maradt víz
 zuhant ki belőle.

Egy perc után
 még mindig hullámokban bugyogott,
 mint öreg gázolt karjából a vér,
 gáttalanul, feltartóztathatatlan,
 szilárdabban, úgymond, mint bármi eddig.

SZEMFÉNYVESZTÉS

Nemcsak a szokásos megkínzások:
 fűszál orrlyukba, talpcsiklandozás,
 lehunytt szemhéjak felnyitása („alszol?”),
 vagy ama klasszikus: lábujjra madzag,
 a madzag túlvégén kancsó hideg víz – –

Tegnap éjjel betakargattalak,
 és álomtól felduzzadt, vizenyős
 arccal, megfosztva szótól, hümmögéstől,
 szemfény-változástól, tenyérmelegtől,
 lélektelenül, görcsösen felültél,
 mint egy foszforeszkáló, zöld penészes
 holttest egy holdsütéses éjszakán,
 vagy mint a csiga, akit eltapostak,
 saját, pozdorjává töredezett

háza repeszeivel kaszabolva
zsigereit, izmát, mindazt, ami
egy puhatestűnél helyettesíti
a velőt, vénát, vesét, összerándul,
hogy utoljára eleget tegyen még
a hálálkodás testi kényszerének.

LEVÉL EGY IFJÚ FAVÁGÓHOZ

Előszörre mindig benne ragad.
Olyankor ki kell ütni. Nem szabad
beljebb verni, ék gyanánt, a fejet,
mert a legtöbb rossz fanyél elreped,
és vas és tuskó könnyen egybeforr,
mint ököl és gyomorszáj, sziget és meteor.
Aztán fáraszd, mint halász a halat
(már ha bír fáradni halott anyag).
Kerülj el minden csomót és bogot,
ne sújts nagyot, álld meg, ha meg tudod,
inkább körkörösén üss, kicsikéket,
mintha tortát szeletelnél, s ha érzed,
hogy csökken az ellenállás kicsit,
előbb-utóbb kihull egy tortacikk,
vékonyka körcikk, keskenyebb,
mint kördiagramon a verseket
olvasók aránya. Néhány ütés,
és megvan a nyolc, égetésre kész
fahasáb. Közben az is kiderül,
hogy milyen hihetetlenül
megváltozik egy tárgy, mennyire más, ha
egyszer megtöretik integritása.